

Ladislav Kubíček:

Důvěřovat proti všem předpokladům

„Sperare contra spem“ znamená věřit, důvěřovat proti všem předpokladům. Tak jako Abrahám. Čím je situace beznadějnější, tím víc je třeba věřit Bohu, jedině Bohu. Budeme-li skutečně věřit, Bůh zde najde onu „desítku spravedlivých“ a zachrání svět. Jakým způsobem, to nechrne na něm. To není naše starost. Totéž slibuje i Panna Maria ve Fatimě. Od nás žádá a očekává modlitbu a pokání. Byla by škoda v takové osudové chvíli zůstat k jejím výzvám neteční. Nemůžeme-li rozšířit své modlitby co do množství, jistě lze přidat na jejich kvalitě. Totéž na poli obětí - není nutno si nic zvláštního vymýšlet, jen ochotně přijímat všechno, co nám Bůh posílá. A už teď mu dát svobodně a ochotně souhlas k odvolání z tohoto světa, protože to bude jen do jeho království a do jeho náruče.

Roztržitost při modlitbě

Lidé se často trápí tím, že jim při modlitbě utíkají myšlenky k dětem, k práci, k trampotám. A co když je tomu obráceně? Co když chce Bůh s člověkem mluvit právě o těchto problémech, a on to pořád zamlouvá a snaží se mu recitovat stále jen Otčenáš? Člověk se dokonce z tohoto „odbočování“ při modlitbě zpovídá. Není to trapné? Otčenáš nás naučil sám Ježíš nikoliv jako básničku, ale jako modlitbu. Tak se ho modleme, ale pořádně. Zvykněme si vkládat všechny své problémy a starosti do modlitby „bud' vůle tvá“ - „zítra jdu na úřad - i tam bud' vůle tvá“. Naučme se při modlitbě upřímně odpovídat na všechny Boží návrhy a dotazy. Musí to být skutečný dialog. Nepospíchejme při ní, zastavme se. Teprve když si všechno vyřešíme a už nás nic neruší, pokračujme dál - „přijď království tvé“. Probudíme-li se v noci, hned pozdravme Boha! Ráno si uvědomme, že se Bůh na nás dívá a zdraví nás - nezapomínejme odpovědět.

Modlitbu vždycky začíná Bůh

Nejsme to my, ale Bůh, kdo začíná s modlitbou. Je to podobné, jako když matka mluví na kojence, který jí zpočátku nerozumí ani slovo, ale časem se od ní mluvit naučí. Stejně tak jedná Bůh s námi. Mluví k nám a vyzývá nás k modlitbě. Když ve svém nitru zaslechneme, že se máme modlit, obvykle si myslíme, kdovíjaký objev jsme neudělali. A zatím Bůh tento rozhovor s námi už dávno započal. Hovoří k nám vším kolem nás, promlouvá k nám krásou přírody a čeká, jestli si jí všimneme a budeme se z ní radovat. Jenom člověk hluchý a tupý tuto Boží řeč neslyší. Jakmile ji zaslechneme, měli bychom odpovídat, nemlčet. A byla by chyba odpovídat

jenom nějakými naučenými verši. Důstojnější je odpovídat svými vlastními slovy. Svata Terezie z Avily na dotazy o modlitbě radí: „Neklad'te Božímu působení ve vás žádné meze.“

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?)

Richard Rohr:

Musíte být jako děti

Ježíš řekl: „Jestliže se neobráťte a nebudete jako děti, nevejde do království nebeského“ (Mt 18,3). Nebudete dokonce schopni ani rozpoznat království nebeské, říká Ježíš, leda očima dítěte. Myslím, že velice oprávněnou interpretací těchto slov je, že my všichni jsme vyrůstali v rodinách, kde všechny naše potřeby nebyly vždy uspokojovány. Byly tu rodiny, ve kterých v nějaké míře vládla temnota nebo i zneužívání. Na každém z nás byly páchaný hříchy.

Je to realita nauky o prvotním hříchu. Všichni na sobě neseme zranění. Předáváme je z otce na děti, z matky na děti. Jednoho dne si každý z nás musí projít od počátků svou rodinou, aby nově pojmenoval naše strachy a potřeby bezpečí, nově procítil potlačené emoce, znovu si přivlastnil, nově prožil a procítil věci, které jsme nikdy nemohli cítit, a nebylo dovoleno, abychom na ně mysleli. A to vlastně znamená stávat se malým dítětem, neboť když tak činíte, připadáte si jako úplný hlupák. Nicméně pokud si svou cestu dítěte znovu neprožijete a nezpřítomníte, budete v sobě navždy živit své zraněné dítě.

(meditace pro úterý 3. týdne v mezidobí)

Irská moudrost

Když jsem jednou vedl exercicie v Irsku, přišly pak za mnou tři starší ženy a říkaly: „Otče, to, co jste nám říkal, je to, v co jsme věřily už před léty, ale zavrhlly jsme to s 2. vatikánským koncillem.“

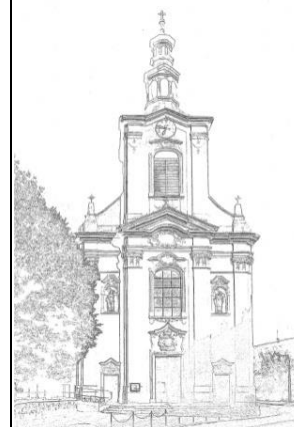
Vyprávěly mi o jednom padlém knězi. Byl to kněz, který se dopustil nějakého hrozného morálního poklesku – jako kdybychom se my všichni něčeho takového nedopouštěli! Na padlého kněze se přirozeně hledělo svrchu, a uklidili ho do nějakého kláštera na irském pobřeží, aby si dobří Irové už nepředstavovali, jak jejich kněz hřešil či pil. Nicméně ty tři dámy mi vzrušeně řekly: „A víte co? My ani nevíme, jestli to ti kněží věděli, ale my staří Irové jsme vždycky chodili za těmi padlými pro duchovní útěchu.“

V tom je ta irská moudrost.

(meditace pro sobotu 3. týdne v mezidobí)

Václav č. 4 (2021)

24. 1. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE		SULEJOVICE
Kostel sv. Václava		Kostel Nejsvětější Trojice
Ne	9:30	3. neděle v měsíci, v 8:00
Út, St, Čt	8:00	
Pá	16:30	
Modlitební skupina		DD MILEŠOV
Pá	15:30	

- Farní kavárna po dobu karantény nebude.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:30.
- Modlitební skupina probíhá vždy v pátek v 15:30, v zimních měsících ve farní kapli.
- V období 22. 1. - 14. 2. 2021 může být v kostele využito 10% kapacity míst k sezení (dle nařízení vlády ze dne 22. 1. 2021).
- Tato neděle, tj. 3. neděle v mezidobí, je **Neděle Božího slova**. Dnešní sbírka je věnována na podporu biblického apoštolátu.

David Wilkerson: **Dýka a Kříž**

3. „Ani sám Bůh mi již nemůže pomoci!" II

Nejhorší ovšem bylo setkat se v neděli s vlastními farníky. Byli chladně zdvořilí, mlčeli.

„Vím, že žádáte vysvětlení", řekl jsem ke dvěma stům kamenných tvářů. „Vidím však také, že se mnou cítíte a opravdu si toho vážím. Po tom, co se stalo, máte jistě právo myslet si, že je váš kazatel značně domýšlivý, když vrtoch, který ho napadne, prohlašuje za Boží hlas. Nedívím se tomu. Byl jsem pokořen a ponížen, snad to měla být pro mne lekce. Přesto však úkolem nás věřících tady na zemi je konat Boží vůli: musíme tedy čekat, že On nám ji nějakým způsobem zjeví."

Stále kamenné tváře. Žádná odpověď. Se svým výkladem o Božím vedení jsem moc nepochodil. Ale shromáždění bylo pak pozoruhodně laskavé. Většina lidí mi řekla, že jsem jednal sice bláznivě, ale jistě v dobrém úmyslu. Jedna dobrá dáma dokonce pravila: „My o vás stále stojíme, i kdyby vás nikdo jiný nechtěl." Po tomto pamětihodném prohlášení strávila dlouhou dobu vysvětlováním, že to nemyslela tak, jak to vyznělo.

V následujících dnech se mi však stala zvláštní věc. Při nočních modlitebních chvílích mi stále přicházel na mysl jeden verš z Písma: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému." Zněl jako nové, mocné ujištění, přestože můj rozum teď o podobné ujištění vůbec nestál. Současně s tím přišla však myšlenka tak absurdní, že jsem ji po několik nocí zaháněl, jakmile se objevila: „Vrat' se do New Yorku!"

Když jsem se jí bez úspěchu po několik nocí snažil zbavit, musel jsem se jí nakonec začít zabývat. ...

A přece - ta nová myšlenka byla tak vytrvalá, že ve středu večer jsem stál na kazatelně a žádal znovu o peníze na cestu do New Yorku. Odpověď mých posluchačů byla vskutku zvláštní. Jeden po druhém vstával, přistupoval ke stolu Páně a kladl tam svůj příspěvek. Tentokrát bylo v kostele lidí mnohem víc, snad sto padesát. Zajímavé však bylo, že sbírka byla téměř stejná, jako minule. Když jsme všechny ty mince a občas i bankovky spočítali, bylo toho právě dost na cestu do New Yorku. Sebralo se sedmdesát dolarů. ...

Zase jsme byli na Broadwayi a jeli na jih touto jedinou třídou, kterou jsme znali. Jeli jsme zvolna, když jsem náhle měl neuvěřitelně silný pocit, že mám vystoupit. „Najdu místo k parkování", řekl jsem Milesovi. „Chci se tady na chvíli projít." Nechal jsem ho sedět ve voze a vydal se pěšky po ulici. Neušel jsem ani půl bloku, když jsem zaslechl volání:

„Haló, Davide!"

Zprvu jsem se ani neohlédl - myslel jsem, že nějaký hoch volá svého kamaráda. Ale kdosi zavolal opět:

„Hej, Davide! Kazateli!"

Teď už jsem se otočil. Asi šest hochů se opíralo o zeď domu, právě pod nápisem „Povalovat se na tomto místě je policejně zakázáno." Měli na sobě úzké kalhoty a bundy na zip. Všichni, až na jednoho, kouřili a docela všichni se nudili. Jeden se oddělil od skupinky a zamířil ke mně. Líbil se mi jeho úsměv, když promluvil:

„Jsi přece ten kazatel, kterého vyhodili od procesu Michaela Farmera?" - „Ano, jsem. Jak to víš?"

„Tvá fotka byla všude. A tvoje tvář se snadno pamatuje."

„Děkuji." - „To nebyla poklona!"

„Tak vidíš, ty znáš mé jméno, ale já tvoje ne."

„Já jsem Tommy, vůdce Rebelů."

Zeptal jsem se Tommyho, vůdce Rebelů, zda ti ostatní pod nápisem „Povalování zakázáno" jsou jeho přátelé. Nabídl se, že mne představí. Tvářili se znuděně a nevraživě, dokud jim neřekl, že jsem měl konflikt s policií. Působilo to jako nějaké kouzlo. Byla to pro ně zřejmě dobrá vizitka. Tommy mne představoval s velikou pýchou: „Kamarádi", řekl jim, „tady je ten kazatel, co ho vykopli od Farmerova procesu."

Jeden za druhým se odlepili od domovní zdi a přišli si mne prohlédnout. Někteří dokonce poznamenali, že „jsem jejich."

„Co tím, že jsem váš, chcete říct?" ptal jsem se.

Jejich logika byla prostá: policajti nemají rádi mne, policajti nemají rádi ani je. Jsme na stejné lodi a tak jsem tedy jejich. Tenkrát to bylo poprvé, ale ne naposledy, co jsem tuto logiku slyšel. Vzpomněl jsem si, jak mne vlekli chodbou soudní budovy a poznal jsem náhle, jaký to byl dokonalý Boží plán. Neměl jsem však čas dál o tom přemýšlet, neboť ke mně konečně také přistoupil osamělý chlapec. Jeho slova řízla do mého srdce víc, než by to mohl učinit jeho nůž.

„Davide", řekl a pohybem ramen si posunul bundu na zádech. Všiml jsem si, že ostatní se maličko odtáhli. Velice rozvážně otevíral a zavíral svůj nůž. Pak ledabyle přejel jeho ostřím přes knoflíky mého kabátu a jeden po druhém odřízl. Dokud nedokončil tento malý rituál, nepromluvil slovo.

„Davide", řekl konečně a podíval se mi při tom poprvé do očí. „Máš docela pravdu. Ale Davide, jestli bys někdy snad chtěl obrátit hochy tohoto města, tak..."

Cítil jsem, jak mi hrot nože lehce tlačí na břicho.

„Jak se jmenuješ, mladý muži?" Jmenoval se Willie, ale prozradil mi to jiný z chlapců.

„Willie, já nevím, proč mne Bůh přivedl do tohoto města. Ale jedno ti povím: On je na vaší straně. To ti mohu zaručit."

Tommy šikovně změnil hovor. „Davide, když se chceš setkat s gangy, proč nezačneš zrovna hned tady? My všichni jsme Rebelové a mohu ti hned také představit některé GGI's."

„GGI's?" - „Grand Gangsters, Incorporated."

Tommy se mi snažil vysvětlit cestu, já jsem však stále nechápal. „Člověče, ty jsi ale balík!" řekl udiveně a pak se obrátil na jednu z dívek: „Nancy, doved' kazatele k GGI's, jó?" GGI's se scházeli v suterénu na 134. ulici. Abychom se dostavili k jejich klubovně, kráčeli jsme s Nancy dolů po betonových schodech. Šli jsme kolem špinavých domů, ke kterým byly připevněny řetězem nádoby na odpadky. Všude se válely láhve od vodky a pobíhaly kočky se špinavou, hrubou srstí. Konečně se Nancy zastavila a zabouchala na jakési dveře. Dvakrát rychle, čtyřikrát pomalu.

Přišla nám otevřít dívka, která vypadala jako pravý chuligán. Zpočátku jsem myslel, že je to z legrace. Byla bosa, cigareta jí visela z úst a v ruce držela plechovku s pivem: rozčuchaná, v šatech, které jí padaly s ramen. Ale přece jsem se nemohl smát. Její obličej byl smutně vážný, přestože to bylo ještě dítě. „Marie, můžeme dál?" ptala se Nancy. „Chci vás seznámit s přítelem."

Marie pokrčila jedno rameno - to, které drželo její šaty - a pootevřela trochu víc dveře.

V místnosti byla tma a chvíli mi to trvalo, než jsem mohl rozeznat, že je plná dvojic. Chlapci a děvčata středoškolského věku seděli v této chladné a zapáchající místnosti a já rázem poznal, proč Marie byla vlastně na půl svlečená. Tommy měl pravdu: byl jsem balík.

Nancy mne stručně představila: „To je ten kazatel, kterého vykopli od Farmerova procesu". Okamžitě jsem získal jejich pozornost. A co bylo důležitější, i jejich sympatie. To odpoledne jsem měl možnost kázat své první kázání newyorskému gangu. Vůbec jsem se nepokoušel o nějakou složitou promluvu: řekl jsem jim jen to, že je Někdo má rád - takové, jací jsou, tedy, mezi lahvemi vodky a unuděně sexem. Bůh je zná a ví dobře, co vlastně v pití a v sexu hledají. Chce jim dát to, po čem touží: povzbuzení, radost a životní cíl. Ne v laciné láhvi a ve studeném podzemí činžáku. Bůh má pro ně mnohem lepší vyhlídky.

Ve chvílce pauzy jeden hoch řekl: „Jen dál! Jdeš na věc!"

Poprvé jsem slyšel tento výraz. Znamenalo to, že slovo se dotklo jejich srdcí a bylo to největší uznání, které mohli mému kázání dát.

Po půl hodině jsem mohl z tohoto suterénu s pocitem povzbuzení odejít, ale jedna věc tomu bránila. Tady, mezi GGI's jsem se poprvé setkal s omamnými drogami. Marie, která -jak se ukázalo, byla předsedkyní dívčí odbočky gangu GGI's, mne přerušila, když jsem hovořil o tom, že jim Bůh může pomoci k novému životu.

„Mně už ne, Davide, mně ne!"

Položila svou plechovku a natáhla si šaty zpátky na ramena.

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)